

Regeneració de la política

- Els polítics han d'oferir propostes que generin confiança i tornin el prestigi a la seva activitat

CARLES DUARTE, poeta

EL PERIÓDICO DE CATALUNYAM 5.11.09

La crisi econòmica està tenint repercussions doloroses per a moltes famílies, empreses i entitats. I això fa que encara siguin més feridors i indignants els casos de corrupció que han aparegut darrerament. Polítics i empresaris s'han vist involucrats en processos judicials que acaben generant descrèdit dels partits, sospites cap a les institucions i un profund desànim davant de la fragilitat dels fonaments ètics de la nostra societat.

Tampoc s'escapa de la valoració crítica de la gent, la manera de fer dels jutges i dels fiscals, que amb decisions, articles, declaracions i filtracions han provocat i agreujat polèmiques que més aviat s'haurien d'haver situat en el marc jurídic. Funcionaris judicials amb massa afany de protagonisme, polítics i empresaris amb pocs escrúpols, dirigents de partits incapaços de veure més enllà de la demagògia i del sectarisme ens tenen completament fastiguejats. Tot plegat fa vergonya.

N'HI HA que s'esforcen a agreujar la situació convertint-la en un deplorable espectacle mediàtic que encara posa més en qüestió si els valors i els principis democràtics són prou presents entre els qui ens governen i ens representen. Aspirem a ser una societat avançada econòmicament, culturalment i políticament. I cal eradicar qualsevol tipus de connivència o tolerància amb un ús de les institucions en benefici

propi o dels partits polítics. Els qui encapçalen les administracions públiques han de prioritzar sempre en les seves accions el sentit institucional i la sensibilitat envers els problemes i les preocupacions dels ciutadans.

Arran dels *casos* Millet i *Pretòria*, un amic de l'Espluga de Francolí, decebut per tantes notícies que encomanen desafecció, em deia que als polítics, en prendre possessió dels seus càrrecs, els haurien de donar un carnet per punts i que els n'haurien d'anar prenent cada cop que cometessin un error greu. Alguns ja fa temps que s'haurien quedat sense poltrona, com finalment sembla que li ha succeït al darrer secretari general del PP valencià. Però no caldria anar tan lluny per trobar exemples de dirigents que han reduït el seu univers al de la formació a la qual pertanyen i als seus adversaris, amb un menyspreu més que notori pels patiments i les inquietuds de la gent.

No ens hauria de sorprendre que les enquestes donin percentatges tan baixos de valoració dels polítics. Els primers responsables són ells. Ens ho han deixat ben clar amb el *cas* Millet, quan els partits s'han escarrassat a estirar-se dels cabells. L'afany d'atacar l'enemic polític ha dut fins i tot a fer comparacions ben desafortunades entre els *casos Gürtel* i Millet. I les amenaces de defensar-se destapant escàndols no han fet sinó acabar d'escampar l'ombra de la sospita cap a tot el sistema. Cal afrontar amb coratge i honestedat la reforma del sistema de finançament dels partits polítics per deixar de jugar al joc de les cadires en què tots van caient en irregularitats per la inviabilitat de sostenir amb els recursos propis les despeses de funcionament d'aquestes organitzacions.

Ha d'haver-hi transparència i mecanismes consensuats que garanteixin

l'aportació dels recursos necessaris per al desenvolupament de les seves activitats. No es poden criminalitzar les donacions als partits si es canalitzen d'una forma adequada i no es conceben com a contraprestacions de contractes o concessions vinculats a administracions, sinó com a suport a un ideari polític. I cal tallar d'arrel amb la permissivitat o la resignació davant de tractes de favor amb diners públics per obtenir comissions, que s'han de perseguir de manera sistemàtica.

A les properes eleccions al Parlament alguns dels partits que hi tenen representació renovaran les seves candidatures. Aquest gest, en un context d'escepticisme com l'actual, pot donar resultats positius. Però també queda clar que es presentaran llistes de noves formacions, esperonades per la frustració que els electors senten davant de les seves apostes tradicionals. No fa gaires dies, **Montserrat Nebrera** feia una desqualificació global de l'activitat parlamentària, que trobo injusta i imprudent, però que uns quants devien trobar encertada per la recriminació implícita a uns diputats que algú pot considerar que estan més obsedits per les seves disputes de poder i el seu protagonisme social que per acostar-se al cor de la gent i per oferir propostes de futur que generin confiança i que il·lusionin col·lectivament. Siguin de dretes o d'esquerres, catalanistes o espanyolistes, les noves apostes tenen un comú denominador: la regeneració. És a dir, tornar la dignitat i el prestigi a la política.

S'acaba de reeditar el llibre *La klàxon i el camí*, de **Carles Sindreu**, que s'havia publicat per primer cop durant la Generalitat republicana, l'any 1933. Parlant de qui vol ser escriptor, **Sindreu** hi anota: «Connecteu directament la vostra vida a la vida de les coses. Després –si teniu

sensibilitat– prou que sense adonar-vos-en ja fareu literatura...». Aquest és un consell que haurien d'aplicar-se els qui aspiren a fer política: connectar directament, profundament, íntimament la seva vida a la vida de la gent, del país.